

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY GUY DE MAUPASSAN

Η ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΠΟΤΕ

ΝΤΕΚΑ κυνηγοί, όχτώ νέες κυρίες κι' ό γιατρός της έξοχης καθόντουσαν στην τραπεζάρια, γύρω από τώ μεγάλο τραπέζι, που είταν γεμάτο φρούτα και λινθι.

Κουβέντιαζαν για τών ζώρωτα κ' είδικώς για τώ ζήτημα άν μπορούσε κανείς ν' αγαπήσει σ' αλήθεια περισσότερο από μιά φορές. Ανάφεραν παραδείγματα ανθρώπων που αγάπησαν με την καρδιά τους μιά φορά μονάχα.

Οί γυναίκες ώστόσο που ή βίαση των συζητήσεών τους εινε τις πιό πολλές φορές ό ρωμαντισμός, βεβαίωσαν ότι ή αγάπη, ή μεγάλη, ή αληθινή αγάπη, δε μπορούσε να βρηεί τών ανθρώπων παρ ό μιά φορά μονάχα.

Επειδή όμως ή συζήτηση τραβίσταν πολύ χωρίς να συμφωνούν, τότε οί συνδαιτηγμένες πήραν για διαίτητή τους τώ γιατρό, έναν παλιό Παριονώ γιατρό που είχε αποτραβηχτεί στην έξοχη, και τών παρακάλεσαν να τους πεί τί γνώμη του.

Μά κι' αυτός, δέν είχε καμμιά γνώμη. Γνώρισα ώστόσο, ειπε, μι' αγάπη που βασίτηξε πενήντα πέντε όλόκληρα χρόνια χωρίς να κερνώσει ούτε μιά μέρα και τώ τελείωσε μόνο με τώ θάνατο.

Η μαρκησία χτύπησε τώ χέρια της.

Τι ώραία που ήνε μιά τέτοια αγάπη! ειπε. Τι όνειρο! Τι ευτυχία να ζή κανείς πενήντα πέντε χρόνια μέσα στην φλόγα της ιδ.ας αγάπης! Πόσο ευτυχής ήπρεπε νάταν και πόσο έλπεσε να εύλογεί τή ζωή εκείνος που τών αγάπησαν έτσι!

Αλήθεια, κυρία μου, ειπε ό γιατρός χαμογελώντας, δε γελάστικατε στο τελευταίο σημείο γιατί εκείνος που αγαπήθηκε τόσο πολύ ήταν πρόγματι άντρας. Όσο για εκείνην που τών αγάπησε, τή γυναίκα, αβή την ζήρετε καλά. Ηταν ή γρηά που έρχόταν κάθε χρόνο εδώ, και έφτιαχνε τις οσασμένες σας καρτέκλες. Ακούστε με όμως καλύτερα.

Ο ένδοξοισμός των γυναικών επεσεμείως και τώ πρόσωπό τους φανέρωσε μιά περιφρόνηση, σά να είταν υποχωρημένη ή αγάπη να πληγώνει μονάχα τους λεπτούς και τους εύγενεις ανθρώπους.

Πρώ τριών μηνών, εξακολούθησε ό γιατρός, με φωνάζανε να πάω να δω αβή τή γυναίκα που είταν εξοιμοθάναν. Όταν ήπιγα, ό παπύς είταν κιόλας εκεί. Μάς ειπε τις τελευταίες της θελήσεις και για να τις δικαιολογήσει μάς διηγήθηκε όλη της τή ζωή. Ποτέ μου δέν άκουσα πιό συγκινητική και άλλόκοι ιστορία.

Ο πατέρας της διόρθωσε κι' αυτός χαλασμένες καρτέκλες κ' ή μητέρα της τών έβοηθούσε στην δουλειά του. Ζούσαν μέσα σ' ένα άμαξί μ' ένα παλιόλογο και γύριζαν στά χωριά.

Όσο είταν μικρή οί γονείς της της φερνίντουσαν σκληρά και δέν την άφηναν νάχει σχέσεις και να παίζει με τάλλα τώ παιδιά. Άμα μεγάλωσε λίγο, την έστειλαν να μαζεύει βοδύρα. Τότε γνωρίστηκε με μερικά παιδιά, άλλα αβή τή φορά οί γονείς των καινούργιων της φίλων δέν τούς άφηναν να πηγαίνουν μαζί της.

Πολλές φορές μάλιστα τώ μικρά μαγκόπαιδα την πετροβολούσαν.

Που και που μερικές κυρίες που την εδοπλαγνιζόντουσαν τις έδιναν λίγες πεντάρες που εκείνη τις φύλαγε σά θησαυρό.

Μιά μέρα, θά είταν ως έντεκα, χρόνων περνώοντας από τώ κοιμητήρι ένός χωριού, απάντησε τώ μικρό Σουκέ ό οποίος έκλαιγε επειδή ένας συμμαθητής του τώ άρπαζε τούς βόλους. Τώ άκρυα τώ μικρού χωριατόπουλου την έκαναν άνω κάτω. Τώ απλόιασε κι' όταν έμαθε τώ λόγο των δακρύων του, τώ έκλεισε μέσ' στή χέρι όλες τις οικονομίες της—εφτά πεντάρες—που εκείνος τις πήρε κ' έπαψε να κλαίει.

Τότε, τρελλά από τή χαρά της, όρμησε και τών φίλποε. Ό μικρός, άφοσιωμένος στά λεπτά την άφηνε να τών κάνει ότι θέλει. Εκείνη βρήποντας πως δέν την έδιωχνε, πώς δέν τή χτυπούσε, τών άγκάλιασε δυνατά και τών φίλποε για δεύτερη φορά.

Είχε αγαπήσει αβή τώ μικρούλη γιατί τών είδε να κλαίει και θυόιασε όλη της την περιουσία ή γιατί τών έδωσε τώ πρώτο της φίλι!

Μήνες όλόκληρους όνειρευότανε τή σκηνή αβή με τώ μικρό

χωριατόπουλο και με την έλπίδα ότι θά τώ ξανάβλεπε έκλεβε σάν ψ. εστειλαν οί γονείς της να ψωνίσουν καμμιά πεντάρα από τώ ψώνια.

Όταν ξανάδε τώ Σουκέ για δεύτερη φορά είχε δυό φράγκα στην τσέπη της, μά δέν μπορούσε να τών ζυγώσει γιατί τών είδε μέσ' απ' τις βιτρίνες τού φαρμακείου τού πατέρα του, όλόκαθαρο, μεταξυ ένός κουτιού και μιās μοτιόλιας κόκκινης.

Τότε τών αγάπησε περισσότερο, μά έφηναν οί γονείς της απ' τώ χωριό εκείνο.

Όταν ξαναγύρισαν τών άλλο χρόνο, δέν τών είχε ξεχάσει καθόλου, και όταν τών είδε πίσω από τώ σχολείο του να παίζει βόλους με τούς άλλους συμμαθητές του, ρίχτηκε πάνω του, τών έσφιξε στην άγκαλιά της και τών φίλποε με τώση δύναμη, ώστε αβής άρχισε να φωνάζει.

Για να τών ηουχάσει, τώ έδωσε όλα τώ λεπτά της, τρία φράγκα και είκοσι λεπτά, όλόκληρο θησαυρό, που αβή τώ κοίταξε με κάτι μάτια τόσα.

Τά πήρε και την άφησε να τών χαϊδέφει όσο ήθελε.

Τέσσερα ακόμη χρόνια τώ έδινε όλα τώ λεπτά της που εκείνος τώ έπαιρνε και την άφηνε να τών φιλεί και να τών χαϊδέβει.

Μιά φορά τούδωσε τριάντα πεντάρες, άλλη φορά δυό φράγκα, κι' άλλη δώδεκα πεντάρες (έκλαιγε από τή ντροπή της γιατί τώ έδωσε τόσο λίγα, μά εκείνη ή χρονιά είταν πολύ δύσκολη) και την τελευταία φορά τούδωσε πέντε φράγκα, ένα μεγάλο στρογγυλό πεντόφραγκο, που τών έκανε να γελά απ' τή χαρά του.

Εκείνη μονάχα αβήν σκεφτόταν κι' ό μικρός περιέμενε με άνυπομονηρία την έπιστροφή της στή χωριά, έτρεχε μάλιστα να την προσπανήσει, όταν την έβλεπε, πράγμα που έκανε ν' αναπνδάει απ' τή χαρά ή καρδιά της.

Υστερα χάρηκε εκείνος. Τών είχαν βάλει έσωτερικό στο σχολείο. Η μικρή τώμαθε και ρώσε ή καρδιά της. Έκανε δυό χρόνια να τών δει. Όταν τών ξανάδε είχε άλλόξω, είχε μεγαλώσει κ' είταν επιβλητικός με τή στολή του με τώ χρυσά κουμπιά.

Έκανε πως δέν την είδε και πέρασε περήφανος από μπροστά της.

Εκείνη γι' αβή έκλαψε δυό μέρες όλόκληρες. Από τότε άρχισε τώ μαρτύριο της που δέν έτέλειωσε παρ ό με τώ θάνατό της.

Κάθε χρόνο τών ξανάβλεπε και πενούσε από κοντά τώ χωρίς τώλμιά να τών χαιρετήση. Εκείνος δέν καταδεχότανε ούτε να ρίξει τώ μτίτιασ από πάνω της.

Τών αγαπούσε τρελλά. Πειθαίνοντας μου ειπε: «Εινε ό μόνος άντρας, γιατρέ μου, που συνάντησα στόν κόσμο' δέν είξερα άν

ήπιχαν άλλοι».

Οί γονείς της επέθαναν και εκείνη εξακολούθησε τώ επάγγελμά της.

Μιά μέρα καθώς ξαναγύριζε στή χωριά όπου είχε άφήσει την καρδιά της, είδε μιά νέα γυναίκα να βγαίνει από τώ φαρμακείο τού Σουκέ και να κρατάει από τώ μπρίτσο τών αγαπημένων της. Είταν ή γυναίκα του. Ό παιδικός της φίλος είχε παντρευτή.

Τώ ίδιο βράδυ εκείνη ρίχτηκε μέσ' στή βάλτο που εινε μπρός στή Δημαρχείο για ν' αυτοκτονήσει. Ένας άργοποιημένος διαβάτης την έβγαλε από μέσα και την έπηγε στή φαρμακείο τού Σουκέ για να τις δέσουν τις πληγές. Ό γυιός τού Σουκέ κατέβηκε με τή ρόμπα του, για να την περιποιηθή και χωρίς να φανερί πώς την άναγνώρισε, την έγδυσε και της ειπε κληρό: — Αβή που έκανε είταν μιά τρέλλα! Τόσο ζωό εισαι!

Εφτασαν αβή τώ λόγια για να την κάνουν καλά. Εκείνος της ειχε μιλήσει. Για πολύν καιρό είταν ευτυχισμένη.

Και όλη ή ζωή της έπέρασε έτσι. Διόρθωνε τις καρτέκλες, έχοντας τώ νού της στή Σουκέ. Κάθε χρόνο τών έβλεπε μέσα από τις προθήκες του. Από τώ φαρμακείο του αγόραζε όλα της τώ γιατρικά. Έτσι τών έβλεπε από κοντά, τώ μιλούσε και τώ έδινε και λεπτά.

Καθώς σās ειπα τώ περασμένο καλοκαίρι πέθανε. Αφού μου διηγήθηκε όλη της την ιστορία με παρακάλεσε να δώσω τώ κείνον που τόσο τρελλά ειχε αγαπήσει όλες τις οικονομίες της ζωής της, γιατί, καθώς μου ειπε, μονάχα για εκείνον εργάστηκε, νυστέθωσε πολλές φορές, για να βάλη κάτι στή μαντίνα και για να νάναι βέβαια ότι έτσι θά την σκεφτεί τούλάχιστο όταν εκείνη πεθάνει.

Μούδωσε λοιπόν για να τώ δώσω δυό χιλιάδες τρακόσα είκοσι εφτά φράγκα.

Την άλλη μέρα πήγα στή σπητή τού Σουκέ. Εκείνη την ώρα τώ άντρώγονο τελείωνε τώ γεύμα του. Καθόντουσαν ό ένας απέ-

νανει σὲν ἄλλο, κατακόκκινοι καὶ χοντροί, χαρούμενοι κ' ἐχρησιμοποιεῖν ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ τους.

Μοῦ ἔδωσαν καρτέκλα καὶ κάρθσα, ἥλιι τὸ ποιὸ πὸν μοῦ πρόσφεραν καὶ ἄρχισα τὸ λόγο μου συγκινημένος, βέβαιος ὅτι κ' αὐτοὶ θάρξουσιν νὰ κλαῖνε.

Ὁ Σουκὲ μόλις κατάλαβε ὅτι εἶχε ἀγαπηθῆ ἀπὸ αὐτὴ τὴν τυχοδιώκτισσα, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐυλόγητι πὸν διόρθωνε παλιῆς καρτέκλες οὐκ ὠθήκε μὲ θυμὸ καὶ μὲ συχαράρα ἀπ' τὴ θέσιν του, σὰν αὐτὸ νὰ τοῦ λιγότερε τὴν ὑπόληψι του, τὴν τιμὴ του.

Ἡ γυναῖκα του, πὸν συμμερίζονταν τὸ θυμὸ του, φώναξε :

— Αὐτὴ ἡ ζῆτιάνα ! αὐτὴ ἡ ζῆτιάνα ! αὐτὴ ἡ ζῆτιάνα !..

Τότε ἐκείνος μοῦ εἶπε :

— Ἀφάνταστο πράγμα, γιατίρέ μου ! Τρομερό ! Ἄν τὸ εἶχα μάθει δταν ἐξοῦσε θὰ ἔλεγα σὲν ἄστονομία νὰ τὴν πιάσουν καὶ νὰ τὴν κλείσουν σὲ φυλακὴ. Καὶ σὰς ἐγγυῶμαι, ὅτι ποτὲ δὲ θάρξουν ἀπὸ καὶ μένα.

Ἡ κατάλληλὴ μου ἀπὸ τὴ σάσιν του εἶταν ἀπεριγραπτή. Δὲν εἶχερον οὔτε τι νὰ κάνω, οὔτε τι νὰ πῶ. Ἐπρεπε ὁμως νὰ ἐκπληρώσω τὴν τελευταία θέλησιν τῆς πεθαμένης καὶ τοῦ εἰπα :

— Μὲ ἐπιφόρτισε πεθαίνοντας νὰ σὰς δώσω τὶς οικονομίεσ τῆς πὸν εἶνε δύο χιλιάδες τρακόσια εἰκοσι ἐφτά φράγκα. Κ' ἐπειδὴ αὐτὰ πὸν σὰς εἶπα προηγουμένως σὰς δυσαρεστούσαν, καλλίτερον εἶνε ἴσως νὰ μοιράσωμε αὐτὰ τὰ λεπτὰ στοὺς φτωχοὺς.

Μὲ κοιτάζανε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Ἐβγάλα τὰ λεπτὰ ἀπὸ τὴν τσέπη μου, αὐτὰ τὰ λεπτὰ τῶσων κόπων καὶ στερησιῶν, καὶ εῴησα :

— Τι ἀποροῦσατε ;

Ἡ κυρία Σουκὲ μίλησε πρώτῃ :

— Μὰ ἀφοῦ εἶνε ἡ τελευταία θέλησιν αὐτῆς τῆς γυναίκας, μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε λιγάκι ὀσκολο νὰ γνῶνθῶμε.

Ὁ σὺζυγος, λίγο ντροπισαμένος, εἶπε κ' αὐτὸς :

— Μποροῦμε ν' ἀγοράσωμε τίποτε γιὰ τὰ παιδιὰ μας.

— Ὅπως θέλετε, τοὺς ἀπάντιοσ ἐγὼ ξερῶ.

— Δότετε τὰ μας, εἶπε πάλι ὁ σὺζυγος, ἀφοῦ εἶσι θέλωσε ἐκείνη. Θὰ τὰ διαθέσωμε γιὰ καλὸ σκοπὸ.

Ἄφρασα τὰ λεπτὰ, τοὺς χαιρέτησα κ' ἔφυγα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Σουκὲ ἦρθε σὲν σὸν σπῆτι μου καὶ μ' ἐρώτησε ἀπότομα.

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, καθὼς ἔμαθα, ἀφρησεκαὶ τὸ ἀμάξι τῆς... Τι θὰ τὸ κάνετε ;

— Τίποτε, πάρτε τὸ ἄν τὸ θέλετε.

— Ὡραία ! Αὐτὸ μοῦ χρειάζεται τὰ φτειάζω μιὰ καλόβα γιὰ τὸ λαχανοκππό μου.

Κ' ἔκανε νὰ φύγει. Μὰ τὸν ἐφώναξα :

— Ἄφρασε καὶ τὸ ἀλόγο τῆς καὶ τὰ δύο σκυλιά τῆς. Τὰ θέλετε ;

Στάθηκεν κατάπληκτος.

— Μπᾶ ! Τι νὰ τὰ κάνω ; Μπορεῖτε νὰ τὰ διαθέσετε ὅπως θέλετε ;

Καὶ γελοῦσε. Ὑστερα μοῦδῶσε τὸ χέρι του πὸν τοῦ τὸ ἔοφιξα. Τι νὰ κάνω ; Σ' ἔνα χωρὶν δὲν πρέπει νὰ εἶνε τσακωμένοι ὁ γιαιτρός μὲ τὸ φαρμακοποιό.

Τὰ σκυλιά τὰ κράτησα ἐγὼ. Ὁ παπᾶς πὸν ἔχει μεγάλη ἀυλὴ πῆρε τὸ ἀλόγο. Τὸ ἀμάξι χρησιμοψε σὸ Σουκὲ γιὰ καλόβα καὶ μὲ τὰ λεπτὰ ἀγόρασε ἔνα χωράφι.

Αὐτὴ εἶταν ἡ μόνη ἀληθινὴ ἀγάπη πὸν εἶδα σὲν ζωὴ μου...

Ὁ γιαιτρός σῶπασε. Τότε ἡ μαρκησία στενάζοντας εἶπε μὲ δάκρυα σὲν μάτια :

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μονάχα οἱ γυναῖκες ξέρουν ν ἀγαποῦν.

Guy de Maupassan

ΜΑ ΗΤΑΝΕ ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

Θὰ μὲ βαρέθῃ τῶρα τόσο χρόνο Ὅπου δὲν ἄλλαξε τὸν ἴδιο μου σκοπὸ, Πάντα πὼς ἔχω σὲν καρδιά μου πόνου, Πάντα πὼς τὴν λατρεύω, πὼς τὴν ἀγαπῶ.

Καὶ ἀνοῖξε τὰ δροσερὰ τῆς χεῖλι Και — «Τι ζητιάσ, μοῦ λέει, τῶρα νὰ σοῦ πῶ;» — «Πὼς μ' ἀγαπᾶς καὶ σὺ, χρυσὴ μου φίλη...» Ἐχαρμόγελασε, καὶ μοῦπε : — «Σ' ἀγαπῶ.»

Καὶ πῖστερα εἶς τὴ γλυκεῖα τῆς τὴ λαλιὰ Μὰ ξέχασα πὼς ἦτανε πρωταπριλιά. Πρωταπριλιά !

† Δημ. Κόκκος

Τὸ «Μπουκέτο» ὑρίσκειται σὲν εὐχάριστο θέσι νὰ σὰς ἀναγνήσῃ, ὅτι ἀπέκτησι ἡδη, καὶ τὴν Αὐτοβιογραφίαν τοῦ ἀλμσηνοῦ θεατρικοῦ συγγραφέως, ποιητοῦ, σατυρικοῦ, μυθιστοριογράφου ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ἡ ὁποία ἐγράφη ὑπὸ τοῦ πολυκαύστου λογοτέχνου ὀλίγον καιρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του καὶ τὴν ὁποῖαν θ' ἀρχίσῃ νὰ δημοσιεύῃ προσεχῶς.

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΙΣΤΙΚΗΣ

Συνεχίζομεν καὶ σήμερα τὴ δημοσίευσιν τῶν περιφῆμων Μυστικῶν τῆς Μαγείας πὸν ἐπροκάλεσαν τὴσιν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Φυλαχτὸ ἢ σφραγιδα τοῦ Ἄρη

Αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ γίνεται μὲ μιὰ πλάκα στρογγυλὴ καὶ λεῖα ἀπὸ τὸ καλλίτερον σίδηρο τῆς Καρινθίας· οἱ μυστηριώδεις ἀριθμοὶ θ' ἀπαρίζουν καθέτως καὶ ὀριζοντίως ἄθροισμα 65, ὅπως δείχνει ὁ παρακάτω πίναξ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τῆς πλάκας θὰ χαράζετε τὴν ἱερογλυφικὴ εἰκόνα τοῦ πλανήτου Ἄραος πὸν παριστάνει ἕναν ἔνοπλο πολεμιστὴ, ὁ ὁποῖος κρατεῖ σὲν ἄριστερὸ του χέρι τὴν ἀσπίδα καὶ σὲν δεξιῖ ξεγυμνωμένον τὸ σπαθί του.

Table with 4 columns and 4 rows of numbers: 14 10 1 22 18, 20 11 7 3 24, 21 17 13 9 5, 2 23 19 15 6, 8 4 25 16 12

Ἐνα ἄστρο λάμπει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του κ' ἀπὸ πάνω εἶνε χαραγμένη ἡ λέξῃ «Ἄρης». Πρέπει νὰ ἐργαλεία πὸν θὰ χρησιμοποιοῦθῃν γιὰ νὰ χαράξουν αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ νὰ εἶνε ἀπὸ καλὸ ἀτσάλι. Μετὰ τὸ χάραγμα τὸ φυλαχτὸ πρέπει νὰ ψηθῃ σ' ἕνα φλογισμένον φούρνον καὶ κατόπιν, νὰ τυλιχθῇ σ' ἕνα κομμάτι ἀπὸ ταφτὰ κόκκινον. Αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ καθιστᾷ ἄφρωνον ἐκείνον πὸν τὸ φορεῖ μὲ πίστη· τοῦ δίνει δύναμιν καὶ θάρρος ἔκτακτον καὶ βγαίνει νικητῆς σὲν μάχες σὲν ὁποῖες παρευρίσκειται. Ὁ πλανήτης Ἄρης δίνει τέτοια δύναμιν σ' αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ, δταν ἔχει κατασκευαστεῖ ἀκριβῶς ὅπως τὸ περιγράφουμε, ὥστε ἂν χωθῇ μέσα στὰ θεμέλια ἑνὸς φρουρίου, τότε τὸ φρούριον γίνεται ἀπόρητον καὶ κείνοι πὸν θὰ θελήσουν νὰ τὸ κυριεύσουν θὰ καταστραφῶν εὐκόλα. Ἄν ὁμως καὶ σὲν παραμικρὴ λεπτομέρεια γίνῃ λάθος κατὰ τὴν κατασκευὴν του τότε τὸ φυλαχτὸ αὐτὸ παντοῦ ὁπου βροῖσκειται σκορπίζει τὴν δυστυχία, γίνεται αἰτία ἐπαναστάσεων, πολέμων καὶ ἐισβολῶν ἐχθρικών. Ξέρω μάλιστα ὅτι ἕνας Ἄγγλος ὑπουργὸς φρουροσε ἕνα τέτοιο κακοφτιαγμένον φυλαχτὸ, δταν ἐξεργάγη ἡ Ἐπαναστάσις τοῦ Κρόμβελ. Αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ, ὅπως εἶπαμε, κατασκευάζεται τὴν Τρίττη.

Φυλαχτὸ ἢ σφραγιδα τοῦ Ἑρμῆ

Αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ γίνεται μὲ μιὰ πλάκα στρογγυλὴ καὶ λεῖα ψευδαργύρου. Χαράζετε ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά ὀχτῶ γραμμῆς μυστηριωδῶν ἀριθμῶν οἱ ὁποῖοι θὰ δύνουν καθέτως καὶ ὀριζοντίως ἄθροισμα διακόσια ἐξήντα, ὅπως ὁ παρακάτω πίναξ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τῆς πλάκας χαράζετε τὴν ἱερογλυφικὴ εἰκόνα τοῦ πλανήτου Ἑρμοῦ, ἡ ὁποία παριστάνει ἕναν ἀγγελο πὸν ἔχει φτερά στὰ πέλματα καὶ σὲν πλάτες καὶ κρατεῖ σὲν δεξιῖ του χέρι τὸ κηρύκειον (*) σὰ σκήπτρον καὶ ἔχει ἐν ἄστρο πάνω σὸν κεφάλι μὲ τὴν λέξῃ «Ἑρμῆς». Ὅταν ἡ ἐργασία αὐτὴ συντελεσθεῖ πρέπει νὰ τυλιχθεῖ τὸ φυλαχτὸ σ' ἕνα μεταξωτὸ χρώματος βυσσινί.

Αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ κάνει σάφρονα καὶ εὐχλόγον αὐτόν πὸν φορεῖ μὲ πίστη καὶ τὸν προδιαθέτει εὐνοϊκῶς γιὰ νὰ γίνῃ σοφὸς σὲ ὅλα τὰ εἶδη τῆς ἐπιστήμης. Ἄν μάλιστα βυθίσαστε αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ ἐπὶ μιὰ ὥρα σὲ ἑλληνικὸ κρασί τῆς Μονεμβασίας, τότε θὰ σὰς κάνει νὰ ἔχετε τέτοιο θυμητικὸ ὥστε νὰ τὰ συγκατατέτε ὅλα σὲν μυαλό σας μὲ εὐκολία κ' ἂν ἀκόμα τὸ βάλετε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι σας τότε θὰ σὰς ἀποκαλυφθοῦν σὲν δεινὸς σας ὅσα μυστικὰ θέλετε νὰ μάθετε. Τὸ φυλαχτὸ αὐτὸ κατασκευάζεται τὴν Τετάρτη.

Φυλαχτὸ ἢ σφραγιδα τοῦ Διὸς

Αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ γίνεται μὲ μιὰ πλάκα στρογγυλὴ ἀπὸ τὸν πῶ ἀγνὸ κασίτερον τῆς Ἀγγλίας. Χαράζετε ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά τὶς τέσσερες σειρῆς τῶν μυστηριωδῶν ἀριθμῶν τοῦ πλανήτου πὸν δύνουν καθέτως καὶ ὀριζοντίως ἄθροισμα τριάντα τέσσερα, ὅπως ὁ παρακάτω πίναξ κ' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν ἱερογλυφικὴ εἰκόνα τοῦ πλανήτου Διὸς, ἡ ὁποία παριστάνει ἕνα ἄντρα μὲ ροῦχο ἐκκλησιαστικὸ πὸν κρατεῖ στὰ χέρια του ἕνα βιβλίον τὸ ὁποῖο φαίνεται νὰ διαβάσει. Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ὑπάρχει ἕνα λαμπρὸ ἄστρο καὶ ἡ λέξῃ «Ζεὺς». Ὅταν τὸ χάραγμα τελειώσῃτε τυλιγετε τὸ φυλαχτὸ σ' ἕνα μεταξωτὸ πανί χρώματος σφρανί. Τὸ φυλαχτὸ αὐτὸ προκαλεῖ γιὰ κείνον πὸν τὸ φορεῖ μὲ πίστη τὴν εὐνοια καὶ τὴν ἀγάπη, πολλαπλασιάζει τὰ ἀγαθὰ, φέρνει τὸν πλοῦτον μέσα στὴ φτώχεια καὶ σὲ κάθε ἐπιχείρησιν εἶνε τυχερὸ. Ἀπομακρύνει τὶς ἐριδεις, τὶς ἐνοχλητικὰς φρονιδεις καὶ τὸ φόβο. Αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ κατασκευάζεται τὴν Πέμπτη.

Table with 4 columns and 4 rows of numbers: 12 3 2 13, 5 10 11 8, 9 6 7 12, 4 15 14 1

Τὶς εἰκόνας τῆς μιᾶς τῶν πλευρῶν τῶν φυλαχτῶν αὐτῶν, πὸν παριστάνουν τὴν ἱερογλυφικὴν εἰκόνα ἐκάστου πλανήτου, παμῆρες ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ «Μικροῦ Ἀλβέρτου» θὰ δημοσιεύσωμεν σὲν προσεχῆς φύλλο.

(Εἰς τὸ προσεχῆς περιγραφεῖ καὶ ἄλλων φυλαχτῶν)

(*) Κηρύκειον, εἶσι λεγόμενον ἢ ἀρβῶνος πὸν κρατοῦσε ὁ Ἑρμῆς.

